

Излази сваке
недеље.

Преплата се
шаље напред
уредништву
и без новаца
се лист ни-
коме слати
неће.

ПРАВИЛНИК

ЛИСТ ЗА НАУКУ И КЊИЖЕВНОСТ ДУХОВНОГ САДРЖАЊА.

издаје и уређује свешт. и проф. Никола Поповић.

За све српске
крајеве стаје
на годину 60
гр. или 6 фор.
на по год. 30.
гр. или 3 фор.
на тримес. 15
гр. или 1 фор.
и 50 нов.
Неплаћена
писма од не-
редовних до-
писника не-
примају се.

ЧИНЪ АУРОПОЛАЗАНІА

свѣтлымъ муромъ

КНАЗА СЕРБСКАГО

МИЛАНА ОБРЕНОВИЧА ІV.

совершенный въ соборной Бѣлградской церкви 23. Ізніа, 1868 л.

Архіепіскопомъ Бѣлградскимъ и Митрополітомъ

Сербскимъ **МИХАИЛОМЪ** въ сослуженіи епископовъ:

Ужичкаго **ІВАННИКІА** и Неготинскаго

ЕУГЕНІА.

Егда приходитъ Князь къ свѣтлый храмъ, Митрополітъ со Архіереи, свѣщенники и діакони, такоже естъ обычай, исходитъ емъ на срѣтеніе и ставъ при входѣ къ церковь на западнаа крата, шжидаетъ пришествіа егѡ. *)

Пришедшъ же Князю, единъ Архіерей кадитъ его думіаномъ, Митрополітъ кропитъ его свѣщенною водою и глаголетъ поздравителнѡ бесѣдъ; по сихъ цѣловакъ Князь честный крестъ, евангеліе и храмовѡю иконѡ входитъ къ церковь, предходящимъ емъ свѣщенникомъ и всемъ шсвѣщенномъ соборѡ,

*) Сей чинъ составленъ А. Е. Митрополітомъ Сербскимъ Міхаиломъ.

при пѣніи псалма: **Милость и судъ воспою тебѣ Господи** или же: **Достойно есть**

По шкончаніи сегш пѣніа, Митрополітз съ амкона шбра-
щася князю глаголетз:

Благовѣрный Княже! почемъ се по милости божіой и чудодѣйствомъ нѣговога пресветога Духа, има сада у овой соборной цркви да сврши Твое мвропомазаніе и освещеніе за владѣтеля Србіе; то по установленю стародавны христіянски царева и обичаю Твои предходника, очекуемо мы заедно съ народомъ, да чуемо изъ Твои уста исповестъ свете православно-восточне вере, те збогъ тога и пытамо Те, како веруешь?

Тогда два Архіереа ставши сюдъ и сюдъ Кназа, подносятъ емѣ разнѣтѣю книгѣ, изъ неже онз велераснш читаетз:

Вѣрѹю во єдннаго Бога Отца и т. д.

По прочтеніи Символа вѣры, Митрополітз шѣннаа Кназа крестнымз знаменіемз, глашаетз: **Благодать пресвѣтагш Дѹха, да вѹдетз съ тобою. Пѣвцы: ѡминь!** Прочіа же архіереи тоже глаголютз тайнш.

Потомз дїаконз: **Благослови Владыко. Архіерей: Благословено царство отца, и сына, и свѣтаго Дѹха, нынѣ и приснш и во вѣки вѣкшвѣ.** Клирз: **ѡминь.** Архіереи съ прочими священнослужители поютз: **Христосъ воскресє** Трижды.

Дїаконз: **Миромъ Господѹ помолимсѣ.**

О свѣшнѣмз мирѣ, и спасеніи дѹшз нашихъ, Господѹ помолимсѣ.

О мирѣ всегш мира, влагостоднїи свѣтыхъ вожіныхъ церквей, и соєдиненіи всѣхъ, Господѹ помолимсѣ.

О свѣтѣмз храмѣ семз, и съ вѣрою, благоговѣніемз и страхомз вожімз вхѣдѣщихъ в'онь, Господѹ помолимсѣ.

У
Н
И
В
Е
Р
З
И
Т
Е
Т
С
К
А

В
И
Б
Л
И
О
Т
Е
К
А

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

О пресвѣщеннѣйшемъ архіепископѣ и митрополитѣ нашемъ Мѣхилѣ*) честнѣмъ пресвѣтерствѣ, во Христѣ діаконствѣ, во всемъ причтѣ и людехъ, Господу помолимся.

О благовѣрномъ Государѣ и князѣ нашемъ Миланѣ, и всей палатѣ и воинствѣ егво, Гдѣ помолимся.

О еже благословитиса владѣнію егво благословеніемъ цара царствующихъ, Господу помолимся.

О еже помазаніемъ всесвѣтаго мѣра пріати съ небесе къ правленію и правосудію, силѣ и премудрости, Господу помолимся.

О еже получити емѣ благопоспѣшное во всемъ и долгоденственное владѣніе, Господу помолимся.

Икво да услышитъ его Господь въ день печали, и защититъ его имя Бога Икова, Господу помолимся.

Ико да пошлетъ емѣ помощь ѿ свѣтаго, и ѿ Сіовна заступитъ его, Господу помолимся.

Ико да подастъ емѣ Господь по сердцу егво, и весь совѣтъ егво исполнитъ, Господу помолимся.

Икво да подчинненыя сѣды егво немздомны и нелицепріятны сохранитъ, Господу помолимся.

Икво да Господь силѣ всегда укрѣпляетъ оружіе егво, Господу помолимся.

О посовити и покорити подъ нозѣ егво всякаго врага и сѣпостата, Господу помолимся.

О градѣ семъ, всякомъ градѣ, странѣ и вѣроу живущихъ въ нихъ, Господу помолимся.

О благораствореніи воздухвѣ, во изобиліи плодвѣ земныхъ, и временехъ мирныхъ, Господу помолимся.

О плавающихъ, пѣтешествующихъ, недѣгбующихъ

*) помливъ и сослѣжащымъ емѣ архіерен.

страждущихъ, паѣнненыхъ и въ спасеніи ихъ, Господѣ помолимся.

О избавитися намъ ѿ всякіа скорби, гнѣва и нѣжды, Господѣ помолимся.

Застѣпи, спаси, помилуй и сохрани насъ Боже твоею баагодатію.

Пресвѣтѣю, пречистѣю, преблагословеннѣю славнѣю владычицѣ нашѣ Богородицѣ и приснодѣвѣ Марію, со всѣми свѣтлыми поманѣвше, сами себе и дрѣгъ дрѣга, и весь животъ нашъ хрїстѣ Богѣ предадимъ.

Возгласъ: Ижъ подоваетъ тебѣ всяка слава, честь и поклоненіе отцѣ, и сынѣ, и свѣтомѣ дѣхѣ, нынѣ и присно и во вѣки вѣкѣвъ. Гикъ: яминь.

По ектеніи: Богъ Господь и явиса намъ:

таже трижды тропарь: Спаси Господи люди твоа, и благослови достоаніе твое, повѣди благовѣрномѣ Госѣдарю и князю нашемѣ Янланѣ на сопротивныа дрѣла, и твое сохраниаа крестомѣ твоимѣ жителство.

Діаконъ: премѣдрость. Чтецъ: Пророчества Исаіина чтеніе. Діаконъ: вонменъ. Чтецъ:

Такъ глаголетъ Господь: радѣйтесь небеса и веселися земле, да ѿверзѣтъ горы веселіе, и холми радость, яко помилова Богъ люди свои, и смиренныа людей своихъ ѹтѣши. Рече же Сїонъ: встави мѣ Господь, и Богъ завы мѣ. Еда завѣдетъ мати отроча свое, яко не помиловати нечадіа чрева своего; аще же и завѣдетъ то жена, но азъ не завѣдѣ тебе, глаголетъ Господь. Се въ рѣкѣ моею вписахъ грады твоа, и предо мною еси присно, и вскорѣ возградишися, и миже разориса, и потревивши та изыдѣтъ изъ тебе. Боздвигни окрестъ очи твои, и виждь вса, се соврашася, и прїдоша къ тебѣ. Живѣ азъ глаголетъ Господь: яко вса а влечеши, и воз-

WWW.UNILIB.RS

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

ложниши на на, икѡ утварь на невѣстѸ, ико и пѸ-
стаѡ твоѡ и разсыпаннаѡ и падшаѡса, нынѣ утѣ-
снѣютѸ ѿ вселившихса, и удадутса ѿ тебе смири-
шии тѡ.

Прокименъ: гласъ 4: Господи силою твоею вознесе-
лится царь, и въ спасеніи твоемъ возрадуется зѣлаѡ.

— Діаконъ: ПремѸдрость. Чтецъ: къ римлянамъ по-
сланіѡ свѡтагѡ апостола Павла чтеніе. Діаконъ: вон-
мемъ.

Чтецъ: Братіе, всѡка дѸша властемъ предержав-
нымъ да повинѸется. Нѣсть во власть аще не ѿ
Бога: сѸшыя же власти ѿ Бога учиненны сѸтъ.
Тѣмже противайса власти, во жїю повелѣнїю про-
тивлетса: противляющїисѡ же себѣ, грѣхъ прїе-
маютъ. Кнази во не сѸтъ волазнь добрымъ дѣ-
ламъ, но злымъ. Хоцешн же ли не волатисѡ вла-
сти, благое твори: и имѣти вѸдеши похвалѸ ѿ негѡ-
Божїй во слѡга есть, тебѣ во благое. Аще ли злое
твориши, войса: не во везъ ума мечь носитъ: Бо-
жїй во слѡга есть, ѿмститель въ гнѣвѣ злое теора-
щемъ. Тѣмже потреба повиноватисѡ не токмѡ за
гнѣвѣ, но и за совѣсть. Сегѡ во ради и дани даете:
слѸжителн во во жїи сѸтъ во истое сїе превывающе.
Воздадите ѹво всѣмъ должнаѡ: емѸже ѹвѡ ѹрокъ,
ѹрокъ: а емѸже дань, дань: а емѸже страхъ,
страхъ: и емѸже честь, честь.

Архіерей: Миръ ти: аллаѸїа, трижды.

Діаконъ: ПремѸдрость прости, ѹслышимъ свѡ-
тагѡ еѡангелїа. Архіерей: Миръ всѣмъ. Ликъ: И дѸ-
ховн твоемъ. Архіерей: ѿ Мат.ѡеѡ свѡтагѡ еѡангелїа
чтеніе. Ликъ: Глава тебѣ Гдїи, слава тебѣ. Діаконъ:
вонмемъ. Архіерей:

Во время оно, совѣтъ прїемше вси фарисее на
исѸса, икѡ да швольстатъ его словомъ. И посла-

ютъ къ немѹ ученики своѧ со иродѧны, глаголюще: учителю, вѣмы, иже истиненъ еси, и пѣти вожію во истинѹ учиши, и не радиши ни въ комже: не зриши бо на лице челоуѣкъмъ. Рцы убо намъ что тисѧ мнитъ; достойно ли естъ дати кинсонъ кесареви, или ни; раздѣвъ же Исуса лѣкаство ихъ, рече: что ма искѹшаете лицемѣри; покажите ми златицѹ кинсоннѹ, они же прннесоша емѹ пѣназъ. И глагола имъ: чій образъ сей и написаніе; и глаголаша емѹ: кесаревъ. Тогда глагола имъ: воздадите убо кесарева, кесареви: и вожіа Богови. И слышавше дивнѣшасѧ и оставаше его ѿидоша.

Ликъ: Глава тебѣ Господи слава тебѣ.

Діаконъ: Возглашаетъ ектенію:

Помниѹ насъ Боже, по величїи милости твоей, молимтисѧ, услыши, и помниѹ.

Благодаряще со страхомъ и трепетомъ, яко рави непотребнїи твоемѹ благоустроїю Спасе и владыко нашъ Господи, въ твоихъ благоустроенїихъ, иже излѣлѧ еси изобилнѹ на рабѣхъ твоихъ, и припадаемъ, и словословіе тебѣ иже Богъ приносимъ, и умиленнѹ вопїемъ: избави ѿ всѣхъ вѣдъ рави твоѧ, и всегда иже милостивъ исполни во благоустроенїи желанїе всѣхъ насъ, прилежнѹ молимсѧ ти услыши, и помниѹ.

Неисчетный въ милости Боже нашъ, подаждь рабѹ твоемѹ благоустроеннѹ князю нашемѹ, егоже владычїи въ насъ оправдалъ еси, благопоспѣшество Давїдсево, мужество Давїдобо, и мудрость Соломоновъ, къ славѣ имени твоего, молимтисѧ всесвятый царю, услыши и помниѹ.

Всѧ премудростїю сотворивый, и сотвореннаѹ управлѧй владыко, владычїе раба твоего, благоустроеннѹ Государѧ и князя нашего Шилана утверди,

www.unhcr.org
 УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА
 желаніе сердца егво и прошеніа исполни, и вознеси рога хрїста твоегво, молимтиса, услыши и помяди.

Возгласъ: Услыши ны Боже Спасителю нашъ, упованіе всѣхъ концевъ земли, и сущихъ въ мори далече, и милостивъ милостивъ буди владыко, в грѣсѣхъ нашихъ, и помяди ны: милостивъ бо, и человеколювецъ Богъ еси, и тебѣ славу возсылаемъ Отцу, и сыну, и святому духу, нынѣ и присно, и во вѣки вѣковъ. Ликъ: Аминь.

По томъ князь предъ народомъ келегласно глаголетъ сїю клятву:*)

Я Миланъ М. Обреновићъ IV. по милости божіой и воли народа, Князь Србскій, примаюћи владу, заклинѣмъ се свемогућимъ Богомъ, предъ светимъ нѣговимъ крестомъ и Евангеліемъ, да ѣу верно вршити високе дужности владѣтеля Србскогъ на ползу народа и отечества мога Србіе, и да ѣу се клонити свачега и свакогъ дѣла, кое бы было противно интересима народа Србскогъ, или што бы было противно моіой савести и уставнимъ законима Србіе; него се свечано обвезуемъ, да ѣу као владѣтель брижливо настоявати да сваки Србинъ точно наблюдава законе землѣ, и уобште да ѣу слободу, честь и ползу отечества мога, свагда предъ очима имати и найбрижливіе чувати права и користи нѣгове и све силе свое на благо и срећу народа и отечества мога Србіе употреблявати.

Да е ова моя заклетва искрена, призивлѣмъ за сведока Бога, коме ѣу одговоръ давати на страшномъ нѣговомъ суду.

Изричући свечано ову мою заклетву предъ Богомъ и народомъ, потврђуемъ истинитость ове, целиванѣмъ св. Евангелія и Креста Господа Спасителя Иуса Христа.

Тако ми Господъ Богъ помогао! Аминь.

*) Нынѣ не глаголетъ князь сїю клятву младолѣтства ради, иже будетъ имъ изречена по достиженіи полнолѣтіа егво.

Діакоуз: ГосподѸ помолимса.

Архіерей: Господи Боже нашъ, царю царствѸю-
щихъ, и Господи господствѸющихъ, иже чрезъ Са-
мѸила пророка избравый раба твоегѸ Давїда, и по-
мазавый его во царя людей твоихъ Израїла: самъ
и нынѣ услыши моленїе насъ недостойныхъ и призри
Ѹ сватагѸ жилища твоегѸ, и вѣрнаго раба твоегѸ
Анлана, егоже благоволилъ еси поставити княза
языкъ сервскомѸ притажанномѸ честною кровїю еди-
нороднагѸ твоегѸ сына, помазати удостой елеемъ
радованїа, одѣй его силою съ высоты, наложи на
главѸ егѸ вѣнецъ Ѹ камене честнагѸ и дарѸй емѸ
расти возрастомъ и разумомъ, имѣа долготѸ дней
жизни своеа, даждь въ десницѸ егѸ скиптръ спасе-
нїа, посади егѸ на престолѣ правды, вгради егѸ
всеорѸжіемъ сватагѸ твоегѸ дѸха, укрѣпи егѸ
мышцѸ, подчини емѸ вса агаранская шполченїа
возстающаа на вѣрныхъ твоихъ, всѣй въ сердце
егѸ страхъ твой, и къ послѸшнымъ состраданїе,
соблюди его въ непорочной православной вѣрѣ, по-
кажи его доваго хранителя сватыа твоеа ка.о-
лическїа церкви догматѸвъ, да сѸдитъ люди твоа
въ правдѣ, и нищыа твоа въ сѸдѣ, спасетъ сыны
убогихъ и на слѣдникѸвѸдетъ невеснагѸ твоегѸ цар-
ствїа. ІакѸ твоа держава и твое есть царство и
сила во вѣки вѣкѸвъ. Ликъ: Ѹминь.

Архіерей: Миръ всѣмъ. Ликъ: И дѸхови твоемѸ.

Діакоуз: главы ваша Господеви приклоните. Ликъ:
тевѣ господи.

Архіерей: Тевѣ единомѸ царю человѣкѸвъ, бла-
говѣрный князь сей, емѸже земное владѣнїе Ѹ тебе
вѣрено, подклони выю свою съ нами. ОегѸ ради
молимса же тебѣ владыко всѣхъ насъ, сохрани княза
нашего Анлана подъ кровомъ твоимъ, укрѣпи егѸ

вадѣніе, удостой егѡ всегда благоубоднаа тебѣ
дѣлати, возсіай во днехъ егѡ правдѣ, истинѣ, лю-
вовѣ и согласіе всѣхъ насъ, иже да тихое и везма-
тежное житіе проживемъ во всякомъ благочестіи, чи-
стотѣ и честности. Ты во еси царь мира, и спасъ дѣшъ
и тѣлесъ нашихъ, и тебѣ славѣ возсылаемъ, Отцѣ,
и сынѣ, и сватомѣ дѣхѣ, нынѣ и приснѣ, и во вѣки
вѣкѡвѣ. Ликъ: ѿминь.

Потомъ поетса тропарь: гл. 4. слава: Боже отецъ
нашихъ твораи приснѣ съ нами, по твоей кротости,
не остави милость твою ѿ насъ, но молитвами
ихъ въ мирѣ управи животъ нашъ.

Поемъ семѣ тропарю, князь ѿпомощетъ и снимаетъ са-
блю, два же архіереа приходатъ къ немѣ и прикодатъ егѡ
еже цѣловати иконы Спасителя и Матере егѡ, и потомъ став-
шимъ имъ предъ скатыми царскими дверми, архимандритъ и
протоіерей приносятъ Митрополітѣ столпемѣ на царскіа двери,
драгоценный сосѣдъ скатагѡ муро и сѣчецъ. Онъ же шмочикъ сѣ-
чецъ во святое муро помазѣтъ княза на челѣ, на очесѣхъ, на
ноздрѣхъ, на устѣхъ, на ѹшесѣхъ, на персѣхъ, по обѣю странѣ
рѣкѣ егѡ, глагола: Печать дара дѣха сватагѡ. Пѣв-
цы же: ѿминь, трижды.

Единъ же ѿ Архіереевъ штираѣтъ помазаннаа мѣста
тѣла егѡ чистымъ памѣкомъ.

При совершеніи помазаніа ударакътъ бса кампаны во
всѣхъ церквахъ града, равное же и пальба военнаа произ-
водитса.

По муропомазаніи ликъ поетъ: и нынѣ, гласъ 4.

Вознеси на крестъ волею, тезоименитомѣ тво-
емѣ новомѣ жителствѣ, щедроты твоа дарѣи Хрїсте
Боже: возвесели силою твоею благовѣрнагѡ Госѣ-
дара и княза нашего Милана, повѣди даа емѣ на
сѣпостаты, пособіе имѣшѣ твое оружіе мира, неповѣ-
димѣю повѣдѣ.

Потомъ Діаконъ: Го умиленіемъ колѣна и главы
ваша Господевн преклонше, ГосподѸ помолимса.
Ликъ: Господи помилуй.

Архіерей: Боже великій и дивный неисповѣдимую
благодію и богатымъ промысломъ управлаа вса-
ческаа, егоже премѹдрыи, но неспытанныи сѹдъ-
вами, разнообразна предѣли жизнь и сожителство
человѣческое пріемлетъ, благодарнѣ исповѣдемъ:
якъ не по беззаконіамъ нашимъ сотворилъ еси намъ,
ниже по грѣхамъ нашимъ воздалъ еси намъ. Го-
грѣшихомъ Господи и беззаконовахомъ, и крайнаго
твоего ѿвращеніа сотворихомса. Ты же, ѡ неисчет-
наа благостына, милостивый и долготерпѣливый, и
кайся ѡ злобахъ человѣческихъ владыко, наказавъ
насъ всеобщіа печали посѣщеніемъ, егда лишихомса
князя Міхила, нынѣ же исполниаши сердца наша
радости и веселіа, благословаа надъ нами владѣти
отрока твоего благовѣрнаго князя Милана. Мо-
лился ти всещедре Господи, умѹдри уво и настави
правящихъ, непоползновенно проходити великое сіе
къ тебѣ сѹженіе и хранити вѣрность избранн. мѹ
товою владѣти Сербією князю Миланѹ, даруй имъ
и смѹ разумъ и премѹдрость, во еже сѹдити лю-
демъ твоимъ въ правдѹ, и твое сіе достоиніе въ ти-
шинѣ и безъ печали сохранити, покажи егѡ врагѡмъ
нашимъ повѣдителя, злодѣемъ страшна, добрымъ
милостива и благонадежна: согрѣй сердце егѡ къ
призрѣнію нишымъ, ко пріятію страннымъ, къ за-
стѹпленію напаствѣемымъ. Подчиненныа же смѹ
правители управи на пѹть истины и правды, ѿра-
жаа ихъ ѿ лицепріятіа и лздопріимства: вса же
ѿ тебе врѹченныа люди державы егѡ въ нелицемѣр-
ной содржи вѣрности, и удиви на насъ великіа ми-
лости твоя. Умножи дни живота егѡ въ нерѹши-

момъ здравіи и непремѣлемомъ благополучіи, даруѣ же во дни егѡ всѣмъ намъ миръ, възматежїе и благопоспѣшество, благораствореніе воздуха, земли плодородїа, и вса къ временной и вѣчной жизни потребная. ѡ, премилосердый Господи нашъ, Боже щедротъ и Отче всакїа утѣхи, не ѡврати лица твоегѡ ѡ насъ, и не посрами насъ ѡ чаадїа нашегѡ, уповающе на тя, ей молимся тебѣ, и молащеса на щедроты твоа уповаемъ: ты во единъ вѣси, еже тревѣмъ, и прежде прошенїа подаеши, и дарованїа утверждаеши, и всакое дадїе благо, и всакъ даръ совершенъ свыше естъ сѡдай ѡ тебе Отца свѣтвъ. Тебѣ слава и держава со единороднымъ твоимъ Сыномъ и всесвѣтымъ и благимъ и животворящимъ твоимъ Духомъ, нынѣ и присно и во вѣки вѣковъ. Ликъ: Яминь.

И авїе: Тебе Бога хвалимъ ... тогда же и зконатъ и производатъ пальбѡ.

По шкончанїи сего Митрополїтъ глаголетъ бесѣдѡ, — по ней дїаконъ козглашаетъ многолѣтствїе муропомазанномъ Кнзѡ Миланѡ:

Благовѣрномъ, и хрїстолюбовномъ Госѡдарю и кнзю нашемъ Миланѡ, подаждь Господи долгоденственное и мирное житїе, здравїе же и спасенїе и во всемъ благое поспѣшенїе, на враги же повѣдѡ и ѡдолѣнїе: и сохрани егѡ на многоа лѣта.

Ликъ: Многоа лѣта.

И вываецъ шкончателная пальба.

Митрополїтъ же шѣнаецъ крестомъ Кнза и народъ и глаголетъ ѡпѣстъ.

Живот св. Јована Златоуста.

(Наставак.)

Завера се понови. Лав Анкирски и Акакије Верејски дођу у Цариград и започну посао. Теофило нахођаше се у то време у Александрији. Ово беше најачи завереник, одважан и вешт вођа. Оба она јепископа зваху га на овај посао. Ево писма, које су му они онда писали, и које ћемо споменути због његовог законизма: „или дођите још једном, да будете наш вођа против Јована, или, ако се ви бојите народа, покажите нам поуздано средство, да ми сами можемо започети тај посао.“

Теофило не дође. Он се бојаше народа, који га је једном већ хтео да баца у море. Но опет зато он беше душа тој завери: он оправи у Цариград три јепископа, који имађаху приступ код двора, са својим настављењем. А како непријатељи Златоустови предвиђаху, да га није могућно ухватити у преступима, које су му подметали, то нападну на њ с друге стране.

Правило сабора, држаног у Антиохији 341-ве године, које је саставила странка аријанска, забрањиваше сваком збаченом јепископу, да се подне на своју катедру пре, док се не оправда пред сабором и док му овај не допусти, да се поврати у своја права.*) Овим правилом хтедоше Аријанци да одузму Танасију, који тако често беше збациван и повраћан, сваку наду на даљи повратак.

Но овде се треба сетити, да је народ крив а не Златоуст, што овај не дочека, да га сабор поврати у *своја права*. Златоуст је то предлагао, но узрујан народ не слушахше, већ му показа катедру. Таквим начином нови завереници против Златоуста не моглоше наћи што друго, до ово, што се

*) Текст овог канона врло је занимљив. Он освештаваше насиље. „Ако се јепископ или свештеник, кога су *неправо* или по закону збацили, сам поврати у цркву без претходног одобрења од сабора, онда он губи право, да се икад може за шта било правдати.“ (Сок. књ. V. гл. 18. Зосим књ. VIII. гл. 20).

у данашње време назива „формалност.“ Златоуст не беше испунио форму сабора, који је могао по ондашњим околностима пет пута скупљати и приморавати, да га поврати у своја права, но које он није хтео чинити једино зато, да стиша распаљени народ.

Но у овом садашњем гоњењу Златоуст не беше без бранилаца. Четрдесет епископа заузеше се за њ, доказујући, да правила сабора, који држаше у Антиохији аријанци, немају за њих никакву силу. А Паладије додаваше и то, да су она измењена сабором сардикиским. Епископ лаодикиски Епидије срете гонитеље Златоустове још вештије с одговором: он им предложи, да се потпишу, како држе страну оних, што су та правила саставили, т. ј. страну аријанаца, па онда, вели, можемо узети у претрес вава захтевања. Но они застају, двоуме се. На послетку бацивши правила саборна, која њих осуђиваху а не Златоуста, прибегну световној власти за помоћ. Аркадије, побуђен од њих и од Левдоксије, не отиде у цркву на Божић и поручи Златоусту, да му никад неће ни доћи, докле се не оправда пред сабором.

Међутим Златоуст спокојно испуњаваше своју дужност. Он проповедаше, служаше службе, олакшаваше по могућности судбу сиротињи, узбуђаваше јунаштво и верност, коју виђаше у народу, а осуђиваше оне, који се повукоше по личним и себичним интересима својим и одоше к онима, који жудне за осветом, особито нападаше он на жене, које умедоше тако распаљивати мужеве и поједине веће људе, те доведоше ту мржњу, која и онако беше велика, до сваке крајности. Девет месеца живео је Златоуст као четовођа смештен у стану према непријатељу. На послетку, кад већ Аркадије добије молбу од Антиоха Птолемајидског и од Акакија Верејског у овом смислу, да збачени архиепископ не може прославити пасху, која већ наступа, а да не саблзни и њих и светињу дана: онда он изда заповест, да се Златоуст уклони из Цариграда.

Познато нам је шта је он овом приликом одговорио цару:

„Од јединог Бога добио сам ја цркву; он једини и кадар је одузети је од мене.“ А за овим напомене, како се и сав народ противи тој наредби царевој и како по овоме он не би могао ни оставити цркву, осем да га насилно одуку из ње. Аркадије не знађаше, шта да ради у таквом противљењу Златоустову. Може бити да би он и опозвао своје решење, јер плашљиве душе нису никад способне за одважне радове. Но јепископи: Северијан, Лав, Акакије, укоривши га за његову слабодушност потписах се, *да они узимљу на своју душу изгнање Златоустово.*

Златоусту се сад забрањује долазак у цркву. Значајна гомила људи скупља се тамо, да се крсти. Наоружани солдати разгоне је. Свештеници, који осташе верни Златоусту, скупљају народ у стаклене баште Константинове. Јепископи принуђаваху заповедника војске, да разagna те упорне хришћане. Заповедник не слуша. Они се обраћају незнабошцу Луцију и моле га, да разagna људе из свију места, где их само нађе, да се скупљају. Овакав налог, обећања, новци и т. д. поколебаше Луција. С четири стотине тракиских солдата он се довлачи ноћу у баште, разгони свештенике, тера полунаге жене, које се бејаху спремиле за крштење, скврнави свештене судове, у којима беше вода спремљена поради крштења, и на све стране задаје страх и ужас. Солдате превођаху три јепископа. Овако светковаше они празник пасху. После тога хватаху све свештенике, који се не хтедохе одрећи Јована и одвлачише у затвор. Но ово жестоко гоњење не одузимље Златоусту његове пријатеље. Народ оставља варош и бежи у поље. За њим трче солдати имајући налог, да разгуре или потуку све оне, који се почеше звати *Јованити* по имену Златоустову.

Међутим Златоуст беше закључан у свом јепископском дому и не могаше да изађе из њега. Он није ни видео она насиља, која претрпеше пријатељи његови. И њега самог два пут хтедохе убити остављајући убице без казне. У то вре-

УНИВЕРЗИТЕТСКА
БИБЛИОТЕКА

ме сам народ чуваше стражу око двора Златоустова. Педесет дана протекло је у оваквом напрегнутом стању. Ни заповест царска, ни нападања, која се чињаху пријатељима Јовановим, ни страх од убиства не могоше принудити Златоуста да остави оне, који страдаху ради њега. (Наставиће се.)

Добра и хрђава страна нашега свештенства.

(Наставак.)

Безбрачност је, кад се добросавесно испуњава, добровољно *умерцвљење плоти*, што има своје дубоко значење у монашеству, но што је преко мере тешко лицу у свету живећем. Човек по природи својој хоће, да га љубе и да љуби друге, хоће да се дружи, да буде у додиру са суштествима себи равнима. Ово је основни закон његове разумно-наравствене природе. Па по овоме може л' бити, да се он узвишава, кад кида и дави ове основне законе природе, одбегав у самоћу и живећи без потпоре? Да би се могао борити против утицаја најприроднијих својих осећања, он мора непрекидно маштати, да ће за то награђен бити за гробом. Но тај човек, од кога хоће да одузму сва природна осећања, мора по својој дужности да живи међу људма и између свију људских искушења. Њему не даду да има жену, а он је позван да буде руковођа свију жена. Он мора да прати њихов поглед, њихов грешни уздицај, брачну нужду и неслогу, да испитује њихово срце, да проникне у мисли. И све ово он треба да чује, да упамти, али ништа да не осети, да не пожели. Ако ли посрне, он је побеђен, пропао; ако ли сакрије своје жеље, он се често решава на другог рода преступљења. Борећи се с природом, притиснут својим старешином, који му непрашта погрешке, кад за њих чује, не престано живећи у подозрењу код друштва — има ли суштаства несрећнијег, него што је латински свештеник? Но овај човек, коме је забрањена љубав, који се одрекао од жене, од имена оца, може ли се баш одиста занимати је-

диним небом и оним, што се зове небеско? Може л' бити, да код њега нема ништа што долази у круг земаљског?... Не. Природа не трпи никаквог насиља. Латини су у овом тек само изменили људске страсти, али их нису уништили. Место брачне љубави и очеве њежности они су дали свом свештенству самољубље и тиме мисле, да могу заменити све. Да, свештеник несме бити ван људи. Он мора бити у браку, ако се хоће да има у свету онај значај, на који је својим положајем у друштву позват. Наше свештенство задржало је овај природни и неопходни за друштва обичај и жени се. А што не даду ову тајну понављати, о томе ће мо говорити мало доцније, док пређемо на хрђаву страну нашег свештенства.

(Наставиће се.)

КОРЕСПОНДЕНЦИЈА.

Уписници нашег листа могу се обратити с предплатом: у Крагујевац на г. Милоја Бариактаровића свештеника; у Паланку на г. Алексе Рад. свештеника; у Пожаревац на г. Борђа П. извршитеља дуж. протине; у Лозницу на г. Миљивоја Остојића писара средског; у Неготину на г. Стефана Величковића писара конзисторије; у Ужице на г. Гаврила П. проту; у Шабац на г. Јанка Г. проту; у Обреновац на г. Лазара Дугалића сред. писара. у Књажевац на г. Димитрија Јован. свештеника; у Гагодину на г. Анђелка Петровића; у Параћин на г. Јосифа П. Намесника; у Свилаџенац на г. Јована Бимбића најстаријег учитеља.

А ови се пријатељи и другови наши лепо умољавају, да нам ту услугу у примању и пошиљању претплате неодрекну, већ напротив и сами поревнују, те да нас с те стране потпомогну и учине могућним опетанак нашег листа.

Уред. „Пастира“

Г Л А С Н И К.

Рајко Глишић парох Радовашнички у окр. Шабачком због разних иступа, нарочито пјанства осуђен је од духовне власти на губитак свештеног чина, па је по овоме 4. ов. м. у придворној цркви г. митрополита нашег и распопљен.